

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **E. J.**, zastoupen JUDr. Bc. Norbertem Naxerou, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. OAM-69/ZA-ZA11-K01-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2022, č. j. 1 Az 23/2021 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Řízení o kasační stížnosti **se přerušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce dne 1. 2. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný tuto žádost napadeným rozhodnutím zamítl jako zjevně nedůvodnou. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 12. 4. 2021 žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud poukázal na to, že se Moldavsko s výjimkou Podněstří považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, což vyplývá z vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a ze zprávy „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země“ ze dne 24. 11. 2020. V případě žalobce tedy byla splněna první podmínka pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný správně posoudil i splnění druhé podmínky pro zamítnutí žádosti, tedy že žalobce neprokázal, že Moldavsko nelze v jeho konkrétním případě považovat za bezpečnou zemi. Žalobce se sice účastnil několika demonstrací a své politické názory prezentuje na sociálních sítích, neměl však kvůli těmto aktivitám problémy se státními orgány. Žalobce tvrdil, že mu kvůli jeho aktivitám vyhrožovaly a vyhrožují neznámé osoby, které jej dokonce napadly.

V této souvislosti se obrátil na policii, které se však nepovedlo získat dostatek informací. Přitom nebylo zjištěno, že by policie nekonala, konat nechtěla, nebo dokonce konat odmítla. Nebylo tedy možné dospět k závěru, že by žalobce neměl možnost domáhat se účinné ochrany ze strany moldavských státních orgánů.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá, že se žalovaný ani městský soud dostatečně nezabývali všemi okolnostmi jeho případu a zejména tím, zda lze Moldavsko i vůči jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Tento návrh však blíže neodůvodnil, a to ani přes výzvu soudu ze dne 12. 7. 2022. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 7. 2022 sdělil, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s. Kromě toho, že stěžovatel musí přiznání odkladného účinku sám navrhnout, je nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí musejí pro stěžovatele znamenat újmu; (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[5] Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy tíží stěžovatele (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017 - 20). Odkladný účinek kasační stížnosti nelze automaticky přiznávat kasační stížnosti každého cizince, kterému hrozí vycestování z České republiky, nýbrž je potřeba, aby k této skutečnosti přistoupily další významné individuální okolnosti, které cizinec v návrhu popíše a případně doloží (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38). Pro úplnost je vhodné dodat, že Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[6] Jelikož stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nijak neodůvodnil, nesplnil svoji povinnost tvrdit a prokázat, jaká újma mu výkonem napadeného rozsudku hrozí. Nejvyšší správní soud tudíž neměl při posuzování splnění podmínek uvedených v bodě [4] a [5] tohoto usnesení z čeho vycházet, a proto nemohl odkladný účinek kasační stížnosti přiznat.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud zároveň dodává, že nepřiznáním odkladného účinku nepředjímá, jaké bude rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel rovněž může o přiznání odkladného účinku požádat znovu, změní-li se skutkové okolnosti, za nichž kasační soud jeho nynějšímu návrhu nevyhověl.

III. Přerušení řízení o kasační stížnosti

[8] Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu usnesením řízení přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.

[9] Nejvyšší správní soud při projednávání věci zjistil, že Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022 - 30, požádal Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžných otázkách ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Otázky předložené krajským soudem zní následovně:

„1. Má být kritérium určení bezpečných zemí původu pro účely čl. 37 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany v příloze I písm. b) k této směrnici – tedy že daná země poskytuje ochranu proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím dodržování práv a svobod stanovených v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené úmluvy nelze odchýlit – vykládáno tak, že pokud země odstoupí od závazků podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě ohrožení ve smyslu čl. 15 této úmluvy, pak již nesplňuje dané kritérium pro své označení coby bezpečné země původu?

2. Má být čl. 36 a 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát označil určitou zemi jako bezpečnou zemi původu jen částečně s určitými teritoriálními výjimkami, v jejichž případě se domnívá, že je tato část země pro žadatele bezpečná, neuplatní, a pokud členský stát zemi s takovými teritoriálními výjimkami za bezpečnou označí, pak nelze dotčenou zemi jako celek pojímat coby bezpečnou zemi původu pro účely této směrnice?

3. Je-li odpověď na některou ze dvou výše předložených předběžných otázek pozitivní, má být čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládán tak, že soud rozhodující o oprávněm prostředku proti rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti podle čl. 32 odst. 2 uvedené směrnice, vydanému v řízení podle čl. 31 odst. 8 písm. b) této směrnice, musí k rozporu označení země za bezpečnou s unijním právem z uvedených důvodů přihlídnout z úřední povinnosti (ex officio) i bez námítky žadatele?“

[10] Jelikož rozhodnutí Soudního dvora o uvedených předběžných otázkách může mít vliv na rozhodování Nejvyššího správního soudu o nyní projednávané věci, rozhodl soud podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. o přerušení řízení o kasační

stížnosti. Po dobu přerušení řízení se nekonají jednání a staví se běh procesních zákonných lhůt (i soudcovských lhůt) určených soudním řádem správním (§ 48 odst. 5 s. ř. s.).

[11] V řízení bude na základě usnesení Nejvyšší správní soud pokračovat, jakmile překážka pro přerušení odpadne, tj. jakmile Soudní dvůr rozhodne o uvedených předběžných otázkách, případně pokud nastane jiná skutečnost rozhodná pro pokračování řízení ve věci samé (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu